

ЧИЧО ФИНЧИ

На брега на езерото живее часовникарят чичо Финчи. Той е стар човек с бели мустаци и големи очила.

Чичо Финчи не е само часовникар, но и колекционер. В къщата си е събрал 318 часовника от всички страни и от всички времена.

Има например пясъчен часовник, който е на повече от две хиляди години. Чичо Финчи твърди, че това бил часовникът на Архимед. Има и воден часовник – сипваш в него вода и той отмерва точно минутите и секундите. Има часовници с кукувичка, която кука на всеки кръгъл час, има часовници с дълго махало и будилници с най-различни звънци.

Чичо Финчи знае историята на всеки часовник и на хората, които са го притежавали.

Шестгодишният Мартин живее в съседната къща. Всеки ден след закуска той облича палтенцето си, взема любимото си куче – дакела Джони, и отива на гости на чичо Финчи.

– Добре че дойде, Мартине – казва му всеки път чичо Финчи. – Днес имам страшно много работа. Така че ще трябва да ми помогнеш.

Работата на чичо Финчи е сложна. Всеки ден до обяд той навива часовниците и ги сверява, за да показват еднакво време. Това не е лесно, защото винаги някои от часовниците избързват, а други закъсняват.

– Те са като хората – обяснява чичо Финчи. – Някои хора вечно бързат за някъде. А други винаги закъсняват. Просто такъв им е характерът.

Когато часовниците са непослушни и не показват точното време, чичо Финчи се ядосва и започва да мърмори.

– Ще я видим ние тая работа – заканва се той и започва да човърка с инструментите си в часовниците. Мартин винаги му помага и постоянно задава въпроси кое какво е. Вече е научил за какво служат всички пружинки и колелца. Джони стои мирно, гледа часовниците и весело маха с опашка.

В слънчеви дни чичо Финчи приключва работата си по-бързичко и двамата с Мартин правят разходка по езерото с водно колело. С тях винаги идва и Джони. Водното колело на чичо Финчи е на двайсет и няколко години, но той се грижи много за него и изглежда като ново.

Подарил му го някакъв холандец, защото чичо Финчи успял да му поправи някакъв много скъп часовник, който се бил повредил. Холандецът търсел майстори из целия свят, но само чичо Финчи успял да му поправи часовника.

Мартин много обича да се вози на водното колело. Чичо Финчи му е сложил пиратски флаг, за да се знае, че екипажът е опасен и никой не бива да си прави шеги с тях. Двамата плават до островчето в средата на езерото, където има една стара, запустяла църква.

Чичо Финчи е разказвал на Мартин, че някога на този остров имало крепост на рицари кръстоносци. Имало и една много красива принцеса. Но заради нея станала война, дошли някакви други рицари, съборили крепостта и отвлекли принцесата. Оставили само църквата, защото ги

било страх от Бога. Някъде около нея били заровили и златно съкровище, но никой не знаел къде точно е то.

Чичо Финчи смята, че рицарите сигурно са оставили някъде карта на съкровището и ако намерят картата, двамата с Мартин ще изровят златото и ще станат много богати. Но трябва да пазят тайна и да не казват на никого. Мартин е обещал и наистина не е казал на никого – дори на мама и тате.

На водното колело на чичо Финчи има и въдици и понякога двамата с Мартин ловят златни рибки. Когато хванат някоя рибка, Мартин си пожелава нещо и я пуска обратно в езерото. И желанията му винаги се сбъдват.

Веднъж, докато поправяха някакъв много стар часовник, Мартин попита:

– Чичо Финчи, можеш ли да спреш времето? Да спреш ей сега всички часовници и цял ден да си остане точно единайсет без десет?

– Мога – каза чичо Финчи. – Но е много опасно.

– Защо?

– Защото майка ти току-що е започнала да готви обяда. Ако спра времето, тя няма да може да си довърши готвенето. И ти ще останеш без обяд.

Мартин се замисли. Идеята му хареса.

– Ама тя днес готви зеленчукова супа. Пък аз хич не обичам зеленчукова супа. Така че нямам нищо против да пропусна обяда. Айде бе, чичо Финчи, моля ти се, спри времето. Много ти се моля!

– Е, добре – въздъхна чичо Финчи. – Нали си ми приятел. Ама обещавай, че няма да казваш на никого.

– Обещавам! – извика радостно Мартин.

И тогава чичо Финчи отиде до стенния часовник с дългото махало. Хвана махалото, измърмори „салдун, салдан, хумал, теюр“ и часовникът спря. В същия момент спряха и всички други часовници. Нищо не тиктакаше, къщата стана необичайно тиха. Точно единайсет без десет.

– И сега какво ще правим? – попита Мартин.

– Можем да правим каквото си искаме. Сега ще е единайсет без десет, докогато поискаме. Аз предлагам да отидем на разходка с водното колело.

– И не трябва да се връщаме за обяд?

– Не трябва. Когато и да се върнем, ще е точно единайсет без десет.

– Ураааа! – извика Мартин и хукна към езерото.

Двамата приятели отидоха до островчето, ловиха риба и дълго търсиха съкровището на рицарите. Джони пък намери някаква гъба, която сигурно му изглеждаше много опасна, защото само ръмжеше заплашително към нея.

Слънцето стоеше неподвижно над тях и отказваше да се движи по небето. Все си беше сутрин. Точно единайсет без десет.

– Чичо Финчи, аз огладнях – каза по едно време Мартин.

– Виждаш ли каква бяла стана сега! – притесни се старият часовникар. – Майка ти още не е сготвила, понеже спряхме времето. И сега няма нищо за ядене.

– Хайде да се връщаме вече – предложи Мартин.

Двамата се прибраха в къщата, а чичо Финчи хвана пак махалото на стенния часовник, измърмори някакви странни думички и го залюля. Всички часовници едновременно започнаха да тиктакат. Времето тръгна отново.

На следващия ден Мартин попита часовникаря:

– Чичо Финчи, а можеш ли да преместиш времето напред?

– Как така?

– Ами както местиш стрелките на часовника. Само че не с един час напред, ами с няколко години напред.

– Мога – каза старият часовникар.

– Ихааа – зарадва се момчето. – Значи можеш да ги преместиш и изведнъж да стана голям. Да стана на 20 години.

Много му се искаше да порасне колкото се може по-бързо. За да може да си играе по цял ден и никой да не му казва кога да се прибира.

– Обаче ако отидем толкова напред във времето, Джони вече ще е умрял.

Мартин погледна кучето си и се натъжи.

– Недей тогава да го местиш напред, чичо Финчи. По-добре да си остана на шест години.

Дакелът сякаш разбра за какво става дума и радостно близна ръката на момчето.

– А можеш ли да върнеш времето назад? – попита Мартин.

– Мога – каза часовникарят. – И ще стана по-млад. Но и ти ще станеш по-малък.

– Не, не – бързо каза момчето – Не искам да ставам по-малък. Просто да върнеш времето само с две седмици, когато имах рожден ден. Искам пак да имам гости и да получавам подаръци.

– Добре – усмихна се чичо Финчи. – Ама няма да казваш на никого.

Старецът отиде до часовника, хвана с едната ръка махалото, а с другата – голямата стрелка, и каза „салдун, салдан, хумал, теюр“. И започна бързо да върти назад стрелката на часовника. И ето – дойде пак рожденият ден на Мартин. Къщата му беше украсена с балони, имаше много гости, подаряваха му подаръци, а след това всички му пяха „Happy Birthday to You“ и той духна шест свещички.

Беше много щастлив.

В едно августовско утро Мартин отиде в къщата с часовниците и завари чичо Финчи подпрял глава върху масата, на която поправяше часовниците.

– Здравсти, чичо Финчи – извика момчето. – Как си?

Но часовникарят не отговори.

– Чичо Финчи? – каза Мартин. – Добре ли си?

Но старецът седеше неподвижно. Беше мъртъв.

Мартин се разплака. Какво щеше да прави сега без най-добрия си приятел? С кого щеше да ходи до островчето? С кого щеше да лови риба? С кого щеше да търси съкровището? И тогава му хрумна нещо...

Отиде до стенния часовник, хвана махалото и голямата стрелка, каза „салдун, салдан, хумал, теюр“ и започна да върти стрелката назад.

Чичо Финчи сякаш се събуди от сън, вдигна глава, усмихна се и каза:

– Мартине, тук ли си бил? Не съм те усетил кога си дошъл. Трябва веднага да отидем на острова. Имам предчувствие, че точно днес ще открием съкровището на рицарите.

Мартин прегърна стареца, хвана го за ръка и двамата тръгнаха към водното колело.

Зад тях подтичваше Джони и весело махаше с опашка.